

Kotorászás a múlt felé

Te biztosan nem emlékszel rá, Gyuri, mikor találkoztunk először. De az is lehet, én emlékszem rosszul. Az akkor a Wesselényi utcában üzemelő M-Szivárvány szerkesztőségébe jöttél be váratlanul – gondolom, ahogy szoktál. Hogy mikor? Akkor, amikor még volt M-Szivárvány. De hogy miért, már végképp homály fedi – addig nem látok vissza. Az irodalmi dolgok mellett (vagy helyett) könnyen lehet, egy sört akartunk együtt meginni. Mert arra, minden homályon túl, pontosan emlékszem, hogy sört ittunk. És aztán eltűntünk egymás életéből.

Egy időre...

Aztán egyszer, már javában működött a folyóirat és a kiadó, felbukkantál, kiadnád a drámáimat, ha gondolom. Gondoltam. És megjelent az *Aztán megdőglünk* drámakötet.

Akkor ismét eltűntünk egymás életéből. Egy időre...

Mert három a magyar igazság, ismét össze kellett találkoznunk valahol. Hogy hol, már nem tudom, hogy mikor, azt sem, de hogy miért, arra kivételesen pontosan kell emlékezmem. Írjak rendszeresen a *Napútnak*, a borító-belsőre – a B2-re. Akkor már gyakorlott borító-belső-külső író voltam, állandó rovatom volt a Körmenyi Lajos-féle *Jászkunságban* (A for kalára – B1 és B4) és a Géczy János-vezette *Iskolakultúra* belső fülein. Ajánlatod korrekt volt és egyértelmű. E miatt visszautasíthatatlan (már akkor is életképtelen – és magam felé érdekképtelen – voltam). A korrektség abban nyilvánult meg, hogy azt írok, amit akarok, arról írok, ami éppen érdekel, de te azért majd tájékoztat, ha valamivel tematizálsz az adott számot (és mindig tematizáltad, emlékezetem szerint...), ha van kedvem, csatlakozzam a várható anyaghoz. A visszautasíthatatlanságot azzal érted el, hogy kerek percc kijelentetted, egy vasad nincs, amivel honorálhatnál ezért, és nem is lesz. Történt ez akkor, amikor a lapok még fizettek, mert tudtak fizetni. Te nem tudtál. De lapot csinálni, mert akartál, tudtál. És én úgy éreztem, a megtisztelő felkérésen túl, hogy nekem támogatnom kell egy olyan orgánomot, amelyik – hajdani szerkesztőm, Száraz Gyuri jeles mondását idézve – nem csak értékfelmutató, de értékfelfedező funkciót is betölt. A kérdésben benne foglaltatott bizalom volt a fizetségem hosszú éveken keresztül, amíg a lap print-verziója létezett. Nekem elég volt – nem mérted szűken. (Könyv is született ezekből az írásokból – na, hogy *B2-es páholy* címmel.) Az utolsó *Napút-számban*, magam is meghatódva, elbúcsúztam a rovattól, a laptól, tőled.

Egy időre megint eltűntünk egymás életéből.

Aztán jelentkeztél: Kiadnám egy újabb könyvedet. Milyen könyvedet? Amilyet kiadni akarsz éppen. Miért épp most? Mert befejezem a könyvkiadást. Akkor miért kérsz tőlem mégis kéziratot? Mert a te könyveddel akarom befejezni. És megjelent az *Istene az árokparton*-próza-kötet.

És azt hittem, vége. Lapnak, rovatnak, könyvnek.

Az (eddig) utolsó lapot már nem te húztad le – neked húzták le a barátaid és egykori munkatársaid, szerzőid. Jeles évszám-fordulóra egy előttd tisztelgő kiadvánnyal fognak meglepni a barátaid. Formátumra olyannal, mint a *Napút* volt. S ha már forma, akkor miért ne egy plusz1 B2-es páholy! Isten éltesse barátom és szerkesztőm!

Megjegyzem: biztos vagyok benne, hogy van még lap, amit lehúz nekünk, úgy kettőnknek, a sors. De ha nem, akkor se jártunk rosszul – a lassan visszaszámíthatatlan évek, hónapok, napok nem múltak el terméketlenül akkor sem, ha fizikailag viszonylag ritkán találkoztunk. Lehet, hogy a következő lap egy sörözőben-borozóban üldögélés lesz valahol a Víg-színház környékén? (Csak mert három a magyar igazság – négy; legfeljebb öt vagy hat...)

Zalán Tibor

